

Arrest

nr. 227 660 van 21 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juni 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. DESIMPELAERE *loco* advocaat P. ROBERT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Baru, in het district Rodat van de provincie Nangarhar. Toen u drie jaar was in 1996 of 1997 trok het gezin om onduidelijke redenen weg uit Afghanistan naar het dorp Nader Khan in Ladi Kotal, Khyber Agency, Pakistan. Ook rond deze tijd trok uw oudste broer A.G. (...) naar Europa om onduidelijke redenen. Uw vader was een lid van de taliban, en hij verdween kort na de val van het talibanregime in 2001.

In 2009 voerde de Pakistaanse overheid een operatie uit in Nader Khan. Ze zochten uw oudere broer M. (...), die er toevallig niet was, en hebben u dan maar gearresteerd. U werd tijdelang op allerlei manieren gefolterd, en daarna vastgehouden in een ondergrondse gevangenis. U verbleef daar zo'n vijf

jaar en zeven maanden. Vervolgens werd u aangeboden om vrijgelaten te worden, als u zou werken voor uw gevangenenbewaarders. U bespioneerde tijdlang mensen in de bazaar van uw woonplaats op zoek naar anti-overheidssentiment, en werd dan naar Afghanistan gestuurd, waar u tijdlang dreigbrieven afleverde en de mensen bespioneerde. U werd teruggeroepen naar Pakistan, waar uw familie u deed inzien dat u een gevaarlijk spel aan het spelen was. U besloot daarop om het land te verlaten.

U vertrok in september 2015 uit Pakistan en reisde naar Iran, waar u acht maanden op een boerderij vastzat terwijl gewacht werd op de verdere betaling. Daarop reisde u via Turkije naar Bulgarije, had u meer dan een maand nodig om voorbij Servië te raken, en kwam u via Kroatië en Slovenië naar Italië, en kwam uiteindelijk op 28 augustus 2016 aan in België, waarop u op 14 september 2016 om internationale bescherming verzocht. U legde geen documenten voor. Op 23 december 2016 verklaarde de Dienst Vreemdelingenzaken uw verzoek onontvankelijk omdat Italië bevoegd was voor het behandelen van het verzoek.

U verbleef een korte tijd in Italië en Frankrijk, keerde terug naar België, en deed daarop op 26 juni 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming. Ter staving van uw verzoek legt u voor: een taskara, een kopie van de taskara van uw vader (onleesbaar), een document van uw vader tijdens zijn legerdienst (onleesbaar), een taskara van uw grootvader, een document voor Afgaanse vluchtelingen in Pakistan, een vaccinatiekaart van uw vader, medische documenten van uw moeder, een foto, en een enveloppe waarin deze zaken u werden toegestuurd. Uw advocaat stuurde naderhand nog een aantal opmerkingen over de notities van het onderhoud.

Uw broer, A.M. (...) (O.V. nr. X), werd op 12 oktober 2010 in België de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen

van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

U verklaart dat u niet naar Afghanistan noch naar Pakistan kan terugkeren omdat u vreest dat u door de ISI (Pakistaanse militaire inlichtingendienst) overal in beide landen gedood zou kunnen worden, nadat ze u al jarenlang hebben opgesloten. U slaagde er evenwel niet in dit aannemelijk te maken.

Ten eerste valt het op dat u er helemaal niet in slaagt om een geloofwaardig beeld te schetsen van de voorgehouden achtergrond van uw familie, welke de aanleiding gevormd zou hebben van uw arrestatie. U verklaarde namelijk dat uw vader een lid geweest was van de taliban, en dat een aantal mannen daarom later uw broer M. (...) hadden aangesproken in een poging hem te rekruteren. Het zou om deze reden geweest zijn dat de overheid uw broer zocht, en u arresteerden toen hij niet aanwezig bleek (CGVS p. 9, 10, 18). Primo dient hierbij aangestipt te worden dat ook uw broer verklaarde dat uw vader een lid geweest was van de taliban, maar aan zijn verklaringen in deze geen geloof werd gehecht, omwille van zijn gebrek aan kennis omtrent de voorgehouden activiteiten van jullie vader (zie beslissing toegevoegd aan het dossier).

Secundo dient te worden vastgesteld dat ook u verstoken bleek van enige kennis omtrent de voorgehouden activiteiten van uw vader. U weet om te beginnen niet wanneer hij bij de taliban ging, en stelt enkel dat hij soldaat was en later talib, zonder dat u kan zeggen voor wie of wat hij soldaat was (CGVS p. 13). U wist ook niet wat hem motiveerde om bij de taliban te gaan (CGVS p. 13). Over zijn functie binnen de beweging kon u enkel zeggen dat hij een grote commandant was, maar niet bijvoorbeeld over welke regio hij dan de plak zwaaide (CGVS p. 13, 14). Wie de chef van uw vader was kon u ook niet zeggen, noch kon u een inschatting maken van zijn verloning (CGVS p. 14). U kon ook geen enkele collega van uw vader noemen (CGVS p. 15). Zelfs voor iemand die op het moment van het voorgehouden verdwijnen van zijn vader nog zeer jong was valt dit totale gebrek aan kennis niet te verschonen, daar verwacht kan worden dat u daar naderhand wel vragen over hem zou stellen en over hem zou praten met uw andere gezins- en familieleden.

Tertio kon u ook maar weinig zeggen over de taliban in het algemeen. Zo identificeert u verkeerdelijk Osama Bin Laden als het hoofd van de taliban (CGVS p. 13, 14), en kan u niet zeggen waarom het talibanregime eigenlijk uit het zadel werd gelicht door de VS (CGVS p. 13).

Quarto kan ook nog aangestipt worden dat het maar weinig waarschijnlijk lijkt dat een taliban-familie alle zonen van het gezin naar Europa zou sturen / laten gaan, waarvan één toen uw vader nog geleefd zou hebben, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 10, 11).

Ten tweede lijkt het ook al te toevallig dat uw broer net de avond dat er een raid op het dorp plaatsvond waarbij ze hem zochten, weg was van huis. Dit is des te markanter aangezien u niet kon aangeven omwille van welke gelegenheid hij elders was die avond, het was gewoon een toevallig bezoek (CGVS p. 18, 19).

Ten derde lijkt het ook maar weinig waarschijnlijk dat men u zou oppakken en vasthouden onder de omstandigheden die u voorhoudt, louter omwille dat ze uw broer ervan verdacht zouden hebben dat hij eens met enkele talibanleden had staan praten. U verklaart namelijk dat ze u meenamen in de plaats van uw broer, en daarop weken dan wel maandenlang martelden op verschillende plaatsen met verschillende mensen, louter om u bovenstaande zaken te doen toegeven (CGVS p. 18). Hoewel het op zich niet uit te sluiten valt dat de Pakistaanse overheid Afghaanse vluchtelingen onheus zou durven behandelen en voor een periode onterecht opsluiten, maakt u er gewag van dat u wekenlang gemarteld werd en daarna jarenlang vastgehouden werd in een geheime ondergrondse gevangenis met camerabewaking in iedere cel (CGVS p. 18 – 20), een wel heel excessieve claim. Het lijkt maar erg onwaarschijnlijk dat de Pakistaanse inlichtingendiensten zich al die moeite zouden getroosten, gezien

de weinig zwaarwichtige aantijgingen en uw eerder geringe profiel – u zou op dat moment amper 15 jaar oud geweest zijn, en tot dat moment niets anders gedaan hebben dan naar school gaan (CGVS p. 11). U werd hier ook op gewezen werd tijdens het onderhoud, waarop u slechts kon beamen dat ze u enkel vragen stelden over uw vader en uw broer (CGVS p. 19). Echter zoals supra werd vastgesteld is uw kennis over uw vaders verleden bij de Taliban quasi onbestaande, iets dat de Pakistaanse inlichtingendiensten zeker geen vijf jaren gekost zou hebben om te achterhalen.

Bovendien missen uw verklaringen over deze jarenlange opsluiting ten vierde elke doorleefdheid. Er is supra al aangestipt dat u de omstandigheden van uw voorgehouden detentie nogal buitensporig voorstelt, maar als daarop verdere vragen gesteld worden naar hoe u de daaropvolgende jaren in de gevangenis doorbracht, komt u niet verder dan te stellen dat u hele dagen gewoon neer lag, vijf jaar lang (CGVS p. 20). Dit kwam omdat u van de bewakers niet met uw celgenoten mocht praten – zodoende wist u dan ook geen enkele naam van hen op te noemen (CGVS p. 20). Dit komt al te zeer over als een weinig overtuigend excuus om niet te veel details over uw voorgehouden opsluiting te moeten geven. De mentale problemen die dit veroorzaakt zou hebben, zou men dan op het einde van uw opsluiting hebben opgelost met een cursus meditatie en enkele pillen (CGVS p. 20, 21). U werd er bij herhaling op gewezen dat aan dergelijke verklaring geen geloof gehecht kon worden, maar u volhardde in de boosheid, en wou enkel verdere toelichtingen geven bij de martelingen die u zou hebben ondergaan (CGVS p. 20, 28). Ook een overleg met uw advocaat bracht in deze geen zoden aan de dijk (CGVS p. 28).

Ten vijfde zijn ook uw daaropvolgende verklaringen over uw rekrutering door de ISI maar weinig serieus te nemen. U stelt dat u na een opsluiting van meer dan vijf jaar op een dag plots benaderd werd door een man die naar u aan het roepen was dat u uw leven vergooide in de gevangenis, en u de kans gaf om de gevangenis te verlaten als u voor hem zou werken (CGVS p. 15). Primo volgt dat als uw opsluiting niet geloofwaardig is, uw rekrutering vanuit deze opsluiting dat ook niet is. Secundo is het ook maar de vraag waarom, als het zoals u zelf zegt de bedoeling van de gevangenschap om u vatbaar voor rekrutering te maken, men toch nog vijf jaar lang wachtte met die rekrutering. Hierop kan u enkel antwoorden dat het uw lot was dat ze u toen pas aanspraken (CGVS p. 16). Tertio kan ook nog aangestipt worden dat het maar weinig waarschijnlijk is dat men prospectieve spionnen op quasi-willekeurige wijze zou rekruteren; volgens uw verklaringen werden er u namelijk nauwelijks vragen gesteld voor u het aanbod kreeg om te spioneren (CGVS p. 16), terwijl het nochtans essentieel is om een goed zicht te hebben op uw achtergrond en talenten om te zien of u geschikt was voor de functie, en voor welke zaken men u dan precies zou kunnen inzetten.

Ten zesde zijn uw verklaringen over uw tijd als spion ook eerder pover. U stelt primo dat u eerst tijdlang in de Jambazaar moest rondhangen om anti-overheidssentiment van willekeurige voorbijgangers op te sporen (CGVS p. 21). Het is maar twijfelachtig dat de overheid op die manier opposanten zou opsporen; wat willekeurige passanten in de bazaar denken is van geen tel zo lang het niet gaat om prominenten, of mensen met invloed binnen de gemeenschap. Secundo zou u daarna naar Afghanistan gestuurd zijn, waar u in Rodat dreigbrieven uitdeelde en dan naar de reactie van de mensen peilde de dag nadien (CGVS p. 21, 22). Wederom valt dit maar moeilijk te geloven. Het is om te beginnen al vreemd dat men iemand die nagenoeg zijn hele leven in Pakistan woonde naar een plaats zou sturen die hem eigenlijk totaal vreemd is, en waar hij dan ook zou opvallen als vreemdeling, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 22). Bovendien lijkt het ook niet meteen een effectief gebruik van middelen om iemand van Pakistan naar Afghanistan te sturen voor een dergelijke bescheiden missie. Tertio slaagde u er daarop trouwens ook in om op eerder eenvoudige wijze te ontsnappen; u ging naar huis met toelating van uw baas, contacteerde een smokkelaar, en nam de wijk (CGVS p. 22). Voor iemand die eigenlijk onder dwang gerekruteerd was werd u dan wel heel veel vrijheid gelaten.

Alles samen genomen kan daarom gesteld worden dat u er niet in slaagde om de door u voorgehouden vrees, dat de ISI u overal in Pakistan en Afghanistan zou kunnen treffen omdat u een gedeserteerde spion bent, aannemelijk te maken. Bovendien leidt dit ertoe dat het CGVS eigenlijk in het ongewisse verkeert over uw werkelijke verblijfplaatsen gedurende uw jarenlange voorgehouden opsluiting. Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan en in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Uw advocaat stuurde ook nog opmerkingen na. Wat betreft de verzuchtingen omtrent de termijnen, kan enkel vastgesteld worden dat het CGVS de wettelijke termijnen respecteert overeenkomstig het Belgisch recht. De overige opmerkingen betreffen in hoofdzaak spelfouten of andere materiële vergissingen, en zijn niet pertinent voor de argumenten gebruikt in deze beslissing.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt, afkomstig bent van de provincie Nangarhar en tijdlang in Pakistan leefde. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn eventueel na een eerder verblijf in het buitenland en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan Security Situation – Update – mei 2018), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A Judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26; EASO Country Guidance – Common Analysis: Afghanistan, pag. 98, voetnoot 57). Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 13 maart 2019 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan

uw beweerde plaatsen van eerder verblijf voorafgaand aan uw komst naar Europa (CGVS p. 20, 28). U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afghaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Pakistan heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij teru

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker wijst op en citeert de verklaringen die hij gedurende het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aflegde over zijn vader. Vervolgens geeft hij aan dat verweerder eraan voorbijgaat dat hijzelf en zijn broer consistente en met elkaar strokende verklaringen aflegden over hun vader. Dat verzoeker weinig kennis heeft over de details van de functie van zijn vader, is te verklaren doordat hij amper zeven jaar was toen zijn vader verdween. Tevens waren dit niet meteen de thema's die nadien uitgebreid besproken werden met zijn moeder. Verzoeker wijst op de zware gevolgen die de betrokkenheid van zijn vader en de vermoedelijke betrokkenheid van zijn broer bij de taliban voor hem kenden.

Ook het aan hem verweten gebrek aan kennis van de taliban in het algemeen, wijt verzoeker aan zijn jeugdige leeftijd op het ogenblik waarop zijn vader verdween. “Verzoekers kennis over de taliban kan op zich geen indicatie zijn voor het feit of zijn vader al dan niet een talib was.

Bovendien volgt uit de nota's van het gehoor van verzoeker dat hij wel degelijk een grote en gedetailleerde kennis heeft van de extreemreligieuze groeperingen die actief waren waar hij woonde, in

Afghanistan en Pakistan, in het grensgebied met Afghanistan. Daar wordt volledig aan voorbij gegaan door tegenpartij, hoewel het feit dat hij een regio leeft waar extreemreligieuze groeperingen (Taliban, Laskar-e-Islam en andere) zeer actief zijn, het alleen maar plausibeler maakt dat zijn familie daar kon bij betrokken zijn en gevisieerd werd door de autoriteiten toen een raid werd uitgevoerd met het oog op het zuiveren van extremistische elementen in de regio in 2009 (zie infra).

Tegenpartij lijkt op voorhand al haar oordeel klaar te hebben en alles zo te interpreteren dat het helemaal niet geloofwaardig zou zijn dat verzoekers vader niet in de taliban zou gezeten hebben. Dergelijke conclusie kan enkel bereikt worden door zeer verregaande redeneringen die weinig rekening houden met de realiteit in de regio (die op geen enkel moment betrokken wordt in het onderzoek naar dit punt) en met de verklaringen van verzoeker (die consistent zijn en stroken met die van zijn broer negen jaar eerder)."

Verder betoogt verzoeker dat het onjuist is dat één van de zonen naar Europa werd gestuurd terwijl zijn vader nog leefde. Alleen zijn oudste broer vertrok naar Europa toen zijn vader nog leefde en uit verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat dit niet in overleg met de familie gebeurde.

"Hieruit volgt op geen enkele manier dat zijn vader als talib een zoon naar Europa gestuurd of laten gaan heeft. Integendeel: hieruit valt enkel af te leiden dat het vertrek van de oudste zoon toen zijn vader nog leefde niet met het akkoord van de familie gebeurde.

Tegenpartij beweert het omgekeerde zonder dit op enige manier te staven. Dit is een manifeste miskennis van de verklaringen die tijdens het gehoor werden afgelegd en waarvan nota werd genomen.

Tegenpartij kan niet zomaar beweren dat de vader één van zijn zonen naar Europa liet gaan of zelfs daar naartoe stuurde, en het daardoor niet geloofwaardig is dat hij talib was, nu uit verzoekers verklaring precies blijkt dat het vertrek van zijn oudste broer niet in overleg met de familie gebeurde.

De bestreden beslissing is kennelijk gebrekkig gemotiveerd op dit punt. Ook dit argument houdt bijgevolg geen stand, net als alle voorgaande, om te stellen dat het ongeloofwaardig is dat verzoekers vader een talib was.

Was dit punt voor tegenpartij cruciaal om te begrijpen hoe de situatie nu net zat en om na te gaan of verzoekers vader wel een talib kon zijn, kon minstens verwacht worden dat zij daar verder op in zou gaan. Dit gebeurde niet. Echter, uit de informatie waarover tegenpartij beschikt volgt net dat verzoekers vader géén enkele van zijn zonen naar Europa stuurde of liet gaan.

Het is opnieuw een voorbeeld van een duidelijk vooringenomen manier van motiveren door tegenpartij. De stelling lijkt op voorhand vast te staan, in casu: "het is ongeloofwaardig dat verzoekers vader talib was" en de argumenten worden, op vaak zeer geforceerde wijze, omgebogen om tot die stelling te leiden. Er lijkt geen andere verklaring te zijn voor de vaak zeer vergezochte argumenten van tegenpartij, of het simpelweg beweren van zaken die strijdig zijn met de verklaringen, zonder aan te tonen waarom verzoekers verklaringen onjuist zouden zijn op dat punt, zoals uiteengezet werd onder dit onderdeel."

Volgens verzoeker is dit manifest in strijd met de verplichting in hoofde van verweerder om grondig onderzoek te voeren.

Omtrent de afwezigheid van zijn broer ten tijde van de raid, voert verzoeker aan:

"Verzoeker kan moeilijk begrijpen waarop tegenpartij zich baseert om tot dit oordeel te komen.

Immers, is het bijzonder uitzonderlijk en vreemd dat iemand de avond niet thuis doorbrengt? Is het op dezelfde manier bijzonder uitzonderlijk en vreemd dat iemand 's avonds op bezoek gaat bij een kennis, vriend of familie?

Indien het antwoord op deze vragen nee is, kan niet begrepen worden waarom tegenpartij het "al te toevallig" acht dat de raid samenviel met een moment waarop verzoekers broer niet thuis was en dit meteen tot één van de zes hoofdredenen bombardeert om verzoeker over de hele lijn niet te geloven, zeker nu verzoekers verklaringen op al die punten nochtans consistent zijn.

Opnieuw motiveert tegenpartij op bijzonder gebrekkige manier de bestreden beslissing. Opnieuw lijkt deze verdraaide interpretatie ingegeven te zijn door een conclusie die al op voorhand vaststond. Dergelijke redeneringen, waarvan de bestreden beslissing bol staat, zijn manifest strijdig met de plichten die op een asielinstantie rusten. Ter herinnering: verzoeker heeft op alle mogelijke manieren zo goed mogelijk meegewerkt en dus wat hem betreft, wel aan zijn plicht voldaan."

Waar het weinig geloofwaardig wordt bevonden dat verzoeker bij de raid werd meegenomen, doet verzoeker gelden:

"Ten eerste zij hierbij opgemerkt dat tegenpartij op geen enkele manier verzoekers verklaringen checkt met bronnen over de regio in die periode, in strijd met haar verplichtingen op basis van artikel 48/6, §5 van de wet van 15.12.1980.

Het administratief dossier bevat geen enkele dergelijke bron. Het EASO-rapport van 2018 laat inderdaad niet toe hoe de situatie was in Pakistan en meer specifiek in het district Khyber in 2009.

Het is voor verzoeker bijgevolg onmogelijk om na te gaan of tegenpartij bij het onderzoek van zijn verzoek rekening heeft gehouden met de relevante informatie over de relevante regio op het relevante tijdstip om zijn verklaringen te beoordelen.

Het administratief dossier doet vermoeden van niet.

Die handelwijze is strijdig met de plicht die tegenpartij heeft om verzoekers verzoek aan een grondig onderzoek te onderwerpen en dus strijdig met de bepalingen geïnviseerd in het middel.

(...)

Had tegenpartij dit wél gedaan, dan had zij gezien dat verzoekers verklaringen en zijn ervaringen bijzonder consistent en precies zijn en bovendien volledig in overeenstemming zijn met wat daarover in de media bericht werd.

Er wordt niet betwist dat verzoeker met zijn familie in 2009 in de Khyber regio woonde. Tegenpartij had zich minstens de moeite kunnen getroosten om na te gaan of zijn verklaringen strookten met wat er zich in die periode daar afspeelde. Dan had zij immers vastgesteld dat verschillende internationale media hierover bericht hebben.

Op 1.9.2009 verscheen in de New York Times een artikel met de titel "Pakistan: 4 Militant Bases Destroyed Near Khyber Pass" (stuk 4):

(...)

Diezelfde dag verscheen een artikel op de Long War Journal met de titel "Pakistani military launches operation in Khyber", waarin te lezen staat dat (stuk 5):

(...)

Op Wikipedia en Military Wikia wordt het volgende geschreven over de "2009 Khyber Pass offensive"

(...)

Ook Al-Jazeera berichtte op 24.11.2009 over het Khyber offensief: "Pakistan launches Khyber offensive" (stuk 6):

(...)

Verzoekers verklaringen zijn volledig in overeenstemming met deze bronnen. Zij zijn ook bijzonder consistent, precies en gedetailleerd:

(...)

Dat verzoekers verklaringen geen enkele tegenstrijdigheid onderling vertonen en volledig stroken met deze informatie, is een bijzonder belangrijke indicatie dat zijn verklaringen over de ernstige schade die hij ondervond waarheidsgetrouw zijn.

De data die hij vermeldt, stroken ook volledig met de periode waarvan sprake. Hij verklaarde immers vanaf oktober 2009 in de gevangenis te zitten (nota's p. 7).

Het administratief dossier bevat geen enkele bron hierover. Integendeel, verzoekers verklaringen worden op basis van zeer subjectieve en hypothetische redeneringen ongeloofwaardig geacht: "al te toevallig", "lijkt het maar weinig waarschijnlijk" en "het lijkt maar erg waarschijnlijk dat de Pakistaanse inlichtingendiensten zich al die moeite zouden getroosten". Terwijl precies uit bovenstaande bronnen blijkt dat militanten en extremisten (of personen die voor extremisten werden aanzien!) bijzonder hard aangepakt werden door de Pakistaanse autoriteiten en volgens mensenrechtenorganisaties zij zelfs overgingen tot extralegale executies van extremisten.

Verzoekers bijzonder goede kennis van de situatie werd aan geen enkele objectieve bron over de situatie getoetst. Dat de bestreden beslissing wat hij meemaakte niet geloofwaardig acht, puur op basis van hypothetische en subjectieve redeneringen, is in strijd met artikels 48/3, 48/4, 48/6, §5 en 48/7 van de wet van 15.12.1980.

(...)

Verzoekers verklaringen zijn juist zeer geloofwaardig gelet op het feit dat ze volledig overeenstemmen met de gebeurtenissen die beschreven worden in deze objectieve bronnen.

Het feit dat verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd en ernstige schade heeft ondergaan is een duidelijke aanwijzing dat zijn vrees voor vervolging gegrond is, overeenkomstig artikel 48/7 van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker, die het slachtoffer was van de grootschalige en bijzonder gewelddadige acties van de Pakistaanse autoriteiten in die periode in de regio, dient daarom als vluchteling erkend te worden.

Een bijzonder interessant detail is het feit dat verzoeker Manghal Bagh aan de Pakistaanse regering linkt (nota's p. 18), hoewel deze juist lijnrecht tegenover elkaar zouden staan. Dit getuigt van zijn bijzonder goede kennis van de situatie. Op 17.11.2008 publiceerde de Refugee Review Tribunal van Australië een "research response" over precies deze kwestie.

(...)

Dit voorbeeld is een zoveelste belangrijke indicatie dat verzoeker wel degelijk de waarheid heeft verteld.

Opnieuw dient vastgesteld te worden dat geen enkele relevante objectieve bron over die gebeurtenissen – die zo centraal staan in verzoekers asielrelaas – onderzocht werden.”

Met betrekking tot zijn opsluiting, geeft verzoeker aan:

“Zo stelt tegenpartij dat verzoekers verklaringen over de martelingen niet geloofwaardig zijn, omdat de Pakistaanse autoriteiten zich toch niet zouden bezighouden met het martelen van iemand met een gering profiel als verzoeker.

Die stelling vertrekt van de vooringenomen premisse dat de Pakistaanse autoriteiten menen dat verzoeker een gering profiel heeft. Het behoeft op zich geen toelichting dat er in de “strijd tegen terrorisme” nogal wat collateral damage is, doordat personen vals beschuldigd worden. Gelet op verzoekers familiale context (zijn vader was een commandant bij de taliban en ook zijn broer werd aan de taliban gelinkt) kan het bovendien niet verbazen dat hij eveneens als een extremist beschouwd werd. Uit de hierboven geciteerde bronnen blijkt dat de Pakistaanse autoriteiten met de grove borstel door de regio is gegaan om deze zuiveren van extremisten. Het mag in die context niet verbazen dat iemand als verzoeker, die uit dergelijk milieu komt, opgepakt werd en nadien hardhandig aangepakt werd.

Verzoekers verklaringen over de martelingen die hij onderging in het begin van zijn gevangenschap zijn zeer doorleefd. Tegenpartij wuift ze weg omdat ze het weinig realistisch acht dat “de Pakistaanse inlichtingendiensten zich al die moeite zouden getroosten”. Dit is opnieuw een bijzonder subjectieve en hypothetische redenering, die bovendien bijzonder misplaatst is gelet op het onderwerp, de consistentie en doorleefdheid van verzoekers verklaringen over de folteringingen waaraan hij onderworpen werd.

Tegenpartij houdt opnieuw geen rekening met de context waarin die gebeurtenissen zich afspeelden. Martelingen in Pakistaanse gevangenis zijn immers een grootschalig probleem te zijn. Hierover werd in 2010 bericht in The Guardian, die verschillende marteltechnieken vermeldde waar ook verzoeker het slachtoffer van was.

Dat verzoeker reeds het slachtoffer was van zeer ernstige schade, is een bijzonder grote indicatie dat hij opnieuw een reëel risico loopt op vervolging en ernstige schade indien hij terugkeert naar Pakistan of Afghanistan, waar hij onmogelijk onder de radar van de Pakistaanse inlichtingendiensten zou kunnen blijven waaraan hij ontsnapt is.”

“In tegenstelling tot wat tegenpartij beweert, kan verzoeker wel degelijk veel informatie geven over de gevangenis waar hij jarenlang opgesloten zat. Verzoeker lichtte toe hoe restrictief het gevangenisregime was, maar tegenpartij vindt het toch maar vreemd dat, gevraagd naar wat verzoeker hele dagen deed in de gevangenis, niet verder kwam dan te stellen dat hij hele dagen gewoon neer lag. Verzoekers verklaringen als “weinig doorleefd” wegzetten omdat verzoeker weinig te beleven had in de gevangenis is een bijzonder gebrekkige redenering.

Tegenpartij zou nochtans op de hoogte moeten zijn van het feit dat de Pakistaanse gevangenis niet bulken van de ontspanning- en recreatiefaciliteiten, maar integendeel gekend staan om hun zeer problematische condities.

In de grootste Engelstalige Pakistaanse krant Dawn werd een artikel over “Prison conditions” gepubliceerd in 2018 waarin geschreven wordt dat:

(...)

Verzoekers verklaringen stroken opnieuw met objectieve bronnen, ditmaal over de gevangenisomstandigheden in Pakistan. Die werden opnieuw niet onderzocht en meegenomen in de analyse van zijn verzoek door tegenpartij, in strijd met hun plicht om een individueel, grondig en objectief onderzoek uit te voeren, rekening houdend met alle relevante informatie.

Tegenpartij geeft geen enkel goed argument aan om verzoekers opsluiting te betwisten. In het licht van het voorgaande is de opsluiting juist het zoveelste element waarover verzoeker consistente verklaringen aflegde, die volledig overeenstemmen met objectieve bronnen.”

Verzoeker wijst op een rapport van Amnesty International en stelt:

“Verzoekers verklaringen hadden minstens met deze en de andere geciteerde rapporten en artikels geverifieerd worden. Zij laten immers toe dat zijn zeer consistente en precieze relaas volledig overeenstemt met wat er in die bronnen te lezen staat.”

Vervolgens gaat verzoeker in op de pillen en de cursus meditatie. Hij wijst op de verklaringen die hij hierover aflegde en betoogt:

“Ten eerste kan moeilijk ingezien worden hoe tegenpartij, die – tenzij het tegendeel wordt aangetoond – niet geschoold is als psycholoog of psychiater, op basis van enkele uren praten met verzoeker, kan vaststellen wat diens psychologische toestand in het algemeen is.

Ten tweede geeft verzoeker duidelijk aan dat, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing gesteld wordt, zijn mentale problemen niét “opgelost” zijn en hij nachtmerries heeft en constante herinneringen aan de traumatiserende periode.

De motivering van de bestreden beslissing is bijzonder gebrekkig op dit punt, daar ze slechts een deel van verzoekers verklaringen gebruikt die haar these kunnen onderschrijven, maar niet de volledigheid van zijn verklaringen, die haar these immers onderuit zou halen. De bestreden beslissing is in strijd met de bestreden bepalingen.”

Verzoeker stelt omtrent zijn rekrutering door de ISI verder:

“De eerste reden die tegenpartij geeft is dat zijn opsluiting niet geloofwaardig is, dus wordt ook de rekrutering niet geloofwaardig geacht. Gelet op wat hiervoor uiteengezet werd, houdt dit argument geen stand.

Gelet bovendien op wat hij meemaakte in opsluiting, op het feit dat hij er in absoluut miserabele omstandigheden leefde, mag het ook niet verbazen dat hij de kans om die context te verlaten met beide handen, wat ook de kost daarvan was, zoals hij zelf ook aangaf.

Tegenpartij hecht verder geen geloof aan de rekrutering omdat het toch vreemd zou zijn dat men vijf jaar zou gewacht hebben om verzoeker te rekruteren en dat een prospectieve spion op quasi-willekeurige wijze gerekruteerd zou worden, zonder veel vragen te stellen over zijn achtergrond.

De hele idee van een achtergrond-check is net dat dit gebeurt zonder de persoon zelf daarin te betrekken. Van een veiligheidsdienst kan inderdaad verwacht worden dat ze een achtergrond-check voor eigen rekening neemt, en daarvoor niet berust op de antwoorden van de betrokkene zelf. Hoe willekeurig die rekrutering was kan tegenpartij hier dan ook helemaal niet uit afleiden.

Gezien verzoekers profiel, die Afghaans is, lange tijd in Pakistan woonde, uit een extremistisch milieu komt (vader was commandant bij de taliban), zonder zelf militant te zijn en al lange tijd geobserveerd kon worden in de gevangenis, kon hij immers net als een heel interessant profiel beschouwd worden om te fungeren als spion in Afghanistan.”

Volgens verzoeker trekt verweerder eveneens ten onrechte in twijfel dat hij enige tijd als spion actief zou zijn geweest.

“Zo zou het volgens tegenpartij opvallen dat hij als Afghaan die lange tijd in Pakistan verbleef zou terugkeren. Opnieuw getuigt dit van weinig tot geen kennis van de context waarin de gebeurtenissen zich afspeelden. In 2015, het jaar waarin verzoeker naar Afghanistan terugkeerde, keerden immers al grote aantallen Afghanen uit Pakistan terug. In de periode 2012-2015 keerden maar liefst 234.425 Afghanen terug naar Afghanistan uit de omliggende landen zoals Pakistan en Iran.⁹ Maar liefst 38.795 daarvan keerden terug naar Nangarhar, de provincie waarvan verzoeker afkomstig is en waarnaar hij terugkeerde in 2015.

Tegenpartij verbaast zich verder over de taken die verzoeker als spion kreeg, nu het toch maar twijfelachtig is dat de overheid op die manier opposanten zou opsporen. Zoals tegenpartij zelf ook al impliceerde is verzoeker niet de meest high level spion. Het mag dan net niet verbazen dat ze hem redelijk “basic” opdrachten gaven om mee te beginnen. Integendeel, dit lijkt de perfecte methode om na te gaan hoe hij zich van zijn taak kwijt.

Ook wat zijn activiteiten als spion betreffen, is de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd, in strijd met de bepalingen gevisieerd in het middel. Dit klemt des te meer gelet op wat voorafgaat, waaruit volgt dat verzoeker net zeer coherente en correcte informatie gaf (gelet op de objectieve bronnen) over zijn ervaringen.”

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een uiteenzetting omtrent de medewerkingsplicht. Vervolgens wijst hij op de documenten die hij eerder neerlegde. Bovendien legt hij nieuwe documenten neer. Het gaat om een ‘groene kaart’ van zijn vader en om een certificaat van terugkeer van zijn familie vanuit Pakistan naar Rodat in Afghanistan. Een vertaling zal later worden neergelegd en verzoeker zal ter terechtzitting toelichting geven. Verweerder beschikt bovendien reeds over de informatie van verzoekers broer, aan wie in 2010 de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend.

“Verzoeker lichtte duidelijk toe tijdens zijn gehoor hoe hij aan de documenten gekomen was (nota’s p. 16&17) en vermeldde dat hij een tweede enveloppe kon voorleggen waarmee documenten gestuurd werden, maar daar werd niet op ingegaan door de P.O..

Verzoekers verklaringen over zijn identiteit, zijn familie, zijn verblijfplaatsen en zijn asielrelaas stroken met de documenten die hij neerlegde. Zijn verklaringen zijn bovendien bijzonder consistent. Er werd

geen enkele tegenstrijdigheid opgemerkt, noch in de verklaringen van verzoeker zelf, noch met die van zijn broer.

(...)

Nu vaststaat dat tegenpartij geen tegenstrijdigheden vindt in zijn verklaringen of in vergelijking met die van zijn broer, verzoeker volledig consistente verklaringen aflegde, verzoeker zijn identiteit, nationaliteit en afkomst bewezen heeft, hij eveneens die van relevante familieleden bewezen heeft, hij zoveel mogelijk relevante documenten heeft neergelegd, hij voorstelde om nog meer bewijzen neer te leggen over hoe hij de documenten ontvangen had, zijn raadsman na het gehoor nog twee mails stuurde met de genomen nota's en bijkomende opmerkingen, is het kennelijk onredelijk om te oordelen dat verzoeker zijn medewerkingsplicht geschonden heeft.

(...)

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker net bijzonder goed heeft meegewerkt, zoveel mogelijk relevante documenten heeft voorgelegd en consistente verklaringen heeft afgelegd.

Uit het eerste middel volgt dat tegenpartij echter zelf kennelijk tekort gekomen is aan haar onderzoeksplicht als asielinstantie.

Tegenpartij beperkt zich tot volgende standaardoverweging om te rechtvaardigen waarom ze geen enkel document van verzoeker onderzocht heeft:

(...)

Dit is bijzonder problematisch en strijdig met de plichten die op tegenpartij rusten, meer bepaald met artikel 48/6, §5, b), dat bepaalt dat de asielinstantie het verzoek moet beoordelen op individuele, objectieve en onpartijdige wijze, rekening houdend met de door verzoeker afgelegde verklaringen **en overgelegde documenten**.

Dit klemt des te meer nu verzoekers verklaringen bijzonder consistent zijn, onderbouwd worden door objectieve bronnen en de argumenten in de bestreden beslissing daarentegen bijzonder subjectief en gebrekkig zijn (zie onder het eerste middel). Door geen enkel document te onderzoeken heeft tegenpartij op manifeste wijze artikel 48/6, §5 geschonden, samen gelezen met de andere bepalingen in het middel.”

Volgens verzoeker is dergelijke onderzoek eveneens strijdig met artikel 3 EVRM. Verzoeker wijst in deze op het arrest *Singh* van het EHRM.

“Niet alleen werd geen zorgvuldig onderzoek gevoerd naar de documenten die verzoeker neerlegde ter ondersteuning van zijn verzoek tot internationale bescherming, omdat hij in Afghanistan en Pakistan een risico loopt op een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM.

Er wordt simpelweg géén onderzoek gevoerd naar de documenten die hij neerlegde.

Dergelijke handelswijze, gelet op het feit dat verzoeker bijzonder precieze en consistente verklaringen aflegde die ondersteund worden door objectieve bronnen, is manifest strijdig met artikel 3 EVRM, in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof.”

2.3. Verzoeker beroept zich in een derde middel op de schending van de artikelen 48/4, § 2, c), 48/5, 48/6 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 3 van het EVRM.

De redenering van verweerder inzake de subsidiaire beschermingsstatus acht hij problematisch om verschillende redenen.

“Zoals hierboven toegelicht heeft tegenpartij geen enkel goed motief aangebracht waaruit zou moeten blijken dat verzoekers verklaringen niet kloppen, al zeker niet wat de raid en de opsluiting achteraf betreft.

Verzoekers verklaringen zijn in tegendeel bijzonder consistent en precies en worden ondersteund door objectieve bronnen en documenten die verzoeker zelf aanbracht. Hieruit volgt dat de laatste regio van verblijf zijn regio van herkomst was, namelijk het district Rodat in de provincie Nangarhar in Afghanistan. Verzoeker dient daarom, net als zijn broer, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toegekend krijgen.

(...)

Verzoeker legde zijn originele taskara neer, die hij in 2015 zelf ging halen in het district house van Rodat.

Hoewel dit ter sprake kwam tijdens het gehoor (nota's p.16) wordt dit verder volledig genegeerd door tegenpartij in de bestreden beslissing. Dit document vormt nochtans een belangrijke indicatie dat verzoeker voor zijn vertrek naar Europa terug in zijn regio van herkomst leefde.

De standaardredenering waarin gesteld wordt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben valt onder de motivering betreffende het asielrelaas in het kader van artikel 48/3. In de

motivering betreffende artikel 48/4, §2, c) (beide motiveringen zijn duidelijk onderscheiden van elkaar in de bestreden beslissing) wordt zelfs niet eens aangegeven waarom de taskara niet onderzocht wordt. Het is nochtans een belangrijk element om na te gaan waar verzoeker voor zijn vertrek verbleef.

(...)

Er kan immers helemaal niet begrepen worden hoe uit het A (hierboven geschetste Afghaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Pakistan heeft verbleven) afgeleid kan worden dat B (u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden).

Deze redenering, die de kern raakt van verzoekers verzoek tot internationale bescherming, is simpelweg onjuist.

(...)"

Vervolgens gaat verzoeker in op de bijzonder problematische situatie in Afghanistan.

"In de laatste richtlijnen over Afghanistan van UNHCR, gepubliceerd op 30 augustus 2018, wordt het conflict in Afghanistan als volgt beschreven:

(...)

In een Policy Note van februari 2019 beschrijft ECRE (European Council on Refugees and Exiles) de situatie in Afghanistan als volgt:

(...)

De tol die het gewapend conflict in Afghanistan eist bij de burgerbevolking bereikte in het voorbije jaar een ongezien dieptepunt. Op 24.2.2019 trok UNAMA (de VN missie in Afghanistan) aan de alarmbel over het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan:

(...)

Gelet op de verontrustende escalatie van het conflict publiceerde de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) in februari 2019 duidelijke richtlijnen voor Europese staten:

(...)

Enkele weken geleden, op 13.5.2019, uitte UNAMA nog maar eens haar bezorgdheid over een stijgend aantal burgerdoden:

(...)

Op het einde van de Ramadan vorig jaar werden in Rodat 36 mensen gedood door een aanslag door IS

(...)

Gelet op het aanhoudende en blijvend intensifiërende gewapend conflict dat Afghanistan teistert en dat tevens welig tiert in het district Rodat, het district waar verzoeker vandaan kwam en waar hij het laatst verbleef voor hij Afghanistan verliet, heeft verzoeker minstens nood aan subsidiaire bescherming.

(...)

Tijdens diens opmerkingen aan het eind van het gehoor, benadrukte verzoekers raadsman de zeer precaire situatie in Afghanistan voor Afghanen die uit Pakistan terugkeren en anderzijds het feit dat steeds meer Afghanen gedwongen worden door de Pakistaanse autoriteiten om terug te keren.

Desalniettemin is tegenpartij niet op dit punt ingegaan. Ondanks de nadruk die verzoekers raadsman hierop legde en ondanks het zeer duidelijke richtlijnen van het UNHCR in die zin, in haar richtlijnen betreffende Afghanistan van augustus 2018:

(...)

Verzoeker legt bijkomende documenten neer betreffende de recente migratie van zijn familieleden die nog in Pakistan verbleven terug naar Rodat in Afghanistan (stuk 8). Zij leven daar net als andere gedwongen terugkeerders in bijzonder moeilijke en precaire omstandigheden, die hierboven door UNHCR beschreven worden. Dit nieuwe "vluchtelingencertificaat" dient minstens aan een grondig onderzoek onderworpen worden in het licht van de hierboven geciteerde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (Singh e.a. t. België, §§102-103).

In verzoekers situatie dient eenzelfde analyse gemaakt te worden als wanneer nagegaan wordt of een verzoeker over een intern hervestigingsalternatief beschikt. Verzoeker heeft immers slechts kort in Rodat verbleven voor hij gevlucht is. De vraag is of hij redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij zich er opnieuw vestigt, na zijn jarenlange verblijf in Pakistan.

Het antwoord is duidelijk neen gelet op hetgeen hierboven toegelicht wordt.

Een rapport van de onafhankelijke crisis-analyse-organisatie ACAPS over de situatie van gedwongen terugkeerders naar Nangarhar, Kandahar en Kabul uit 2018, laat daar evenmin twijfel over bestaan:

(...)

Gelet op deze elementen en de aanhoudende instroom van Afghaanse vluchtelingen die gedwongen terugkeren uit Pakistan, kan niet redelijkerwijze verwacht worden van verzoeker dat hij zich hervestigt in Nangarhar.

Louter voor de volledigheid zij opgemerkt dat een terugkeer naar Pakistan al helemaal uitgesloten is, nu verzoeker daar niet over een verblijfsrecht beschikt en Pakistan de voorbije jaren op proactieve wijze de

*Afghanen “terugduwt” naar Afghanistan. De massale instroom van mensen die opnieuw een leven moeten proberen op te bouwen in een land dat al decennialang door een gewapend conflict geteisterd wordt, zorgt voor een bijzonder explosieve mix
Verzoeker dient minstens de subsidiaire bescherming te krijgen.”*

2.4. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande:

- “1. In hoofddeorde verzoeker als vluchteling te erkennen;*
- 2. In subsidiaire orde, de subsidiaire bescherming aan verzoeker toe te kennen;*
- 3. In meest subsidiaire orde, de bestreden beslissing te vernietigen.”*

2.5. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift:

- “2. mail van verzoekers raadsman aan tegenpartij, van 19.3.2019;*
- 3. mail van verzoekers raadsman aan tegenpartij, van 4.4.2019;*
- 4. Artikel New York Times, “Pakistan: 4 Militant Bases Destroyed Near Khyber Pass”, van 1.9.2009;*
- 5. Artikel Long War Journal, “Pakistani military launches operation in Khyber”, van 1.9.2009;*
- 6. Artikel Al-Jazeera, “Pakistan launches Khyber offensive”, van 24.11.2009;*
- 7. Groene kaart van verzoekers vader;*
- 8. Vluchtelingendocumenten van verzoekers familie.”*

2.6. Bij aanvullende nota van 10 oktober 2019 voegt verzoeker de volgende stukken toe aan het rechtsplegingsdossier:

- “9. Nederlandse vertaling van de “groene kaart” van verzoekers vader;*
- 10. Nederlandse vertaling van de Refugees en Repatriation Certificate;*
- 11. Een verklaring op eer van de Heer Abdullah Khan, de eigenaar van het huis waar het gezin van verzoeker woonde, en van de Heer Malik Darya Khan, dorpsverantwoordelijke, betreffende de gezinswoning van verzoeker van 1.12.1996 t.e.m. 13.1.2010 te Landi Kotal, Khyber Agency (+ vertaling);*
- 12. kopie van de brief waarmee de documenten uit Pakistan verzonden werden”*

2.7. Ter terechtzitting legt verzoeker de originele documenten neer van de voormelde stukken 9, 10 en 11.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.2. Verzoeker laat in het onderhavige verzoekschrift meermaals uitschijnen dat verweerder vooringenomen was en vanuit deze vooringenomenheid bewust zocht naar argumenten in zijn nadeel. Verzoeker laat echter na om deze, nochtans ernstige, aantijgingen verder te onderbouwen. Hij brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.5. Verzoeker stelt een Afghaan te zijn, op jonge leeftijd te zijn verhuisd naar Pakistan en in Pakistan problemen te hebben gekend met de autoriteiten. Deze zouden hem in plaats van zijn broer hebben gearresteerd en gedetineerd en gedwongen hebben gerekruteerd bij de ISI. Zij broer zou daarbij zijn geïnterviewd omwille van het talibanverleden van hun vader en omdat hij daardoor werd aangesproken om te worden gerekruteerd.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, in dit kader redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekers houding na aankomst in Europa niet getuigt van een ernstige en oprechte nood aan internationale bescherming in zijner hoofde. Nadat hij in België een eerste verzoek om internationale bescherming indiende, dit verzoek onontvankelijk werd verklaard omdat Italië bevoegd was voor de behandeling van het verzoek, hij naar Italië werd gerepatriëerd in januari 2017 en hij nog diezelfde maand terugkeerde naar België, wachtte verzoeker gedurende anderhalf jaar en tot in juni 2018 alvorens alhier een tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen. Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, zo snel mogelijk de mogelijkheden zou benutten om internationale bescherming te verkrijgen. Dat verzoeker naliel dit te doen en na terugkeer vanuit Italië en ondanks dat hij tijdens deze periode illegaal in België verbleef gedurende meer dan een jaar talmde alvorens een tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor zijn algehele geloofwaardigheid.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Ten eerste valt het op dat u er helemaal niet in slaagt om een geloofwaardig beeld te schetsen van de voorgehouden achtergrond van uw familie, welke de aanleiding gevormd zou hebben van uw

arrestatie. U verklaarde namelijk dat uw vader een lid geweest was van de taliban, en dat een aantal mannen daarom later uw broer M. (...) hadden aangesproken in een poging hem te rekruteren. Het zou om deze reden geweest zijn dat de overheid uw broer zocht, en u arresteerden toen hij niet aanwezig bleek (CGVS p. 9, 10, 18). Primo dient hierbij aangestipt te worden dat ook uw broer verklaarde dat uw vader een lid geweest was van de taliban, maar aan zijn verklaringen in deze geen geloof werd gehecht, omwille van zijn gebrek aan kennis omtrent de voorgehouden activiteiten van jullie vader (zie beslissing toegevoegd aan het dossier).

Secundo dient te worden vastgesteld dat ook u verstoken bleek van enige kennis omtrent de voorgehouden activiteiten van uw vader. U weet om te beginnen niet wanneer hij bij de taliban ging, en stelt enkel dat hij soldaat was en later talib, zonder dat u kan zeggen voor wie of wat hij soldaat was (CGVS p. 13). U wist ook niet wat hem motiveerde om bij de taliban te gaan (CGVS p. 13). Over zijn functie binnen de beweging kon u enkel zeggen dat hij een grote commandant was, maar niet bijvoorbeeld over welke regio hij dan de plak zwaaide (CGVS p. 13, 14). Wie de chef van uw vader was kon u ook niet zeggen, noch kon u een inschatting maken van zijn verloning (CGVS p. 14). U kon ook geen enkele collega van uw vader noemen (CGVS p. 15). Zelfs voor iemand die op het moment van het voorgehouden verdwijnen van zijn vader nog zeer jong was valt dit totale gebrek aan kennis niet te verschonen, daar verwacht kan worden dat u daar naderhand wel vragen over hem zou stellen en over hem zou praten met uw andere gezins- en familieleden.

Tertio kon u ook maar weinig zeggen over de taliban in het algemeen. Zo identificeert u verkeerdelijk Osama Bin Laden als het hoofd van de taliban (CGVS p. 13, 14), en kan u niet zeggen waarom het talibanregime eigenlijk uit het zadel werd gelicht door de VS (CGVS p. 13)."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat zijn broer en hijzelf nog jong waren toen hun vader bij de taliban was, kan hun verregaande gebrek aan kennis omtrent diens precieze functie en activiteiten geenszins verklaren. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kon immers worden verwacht dat zij zich hierover naderhand en bij hun familieleden zouden hebben geïnformeerd. De activiteiten van verzoekers vader voor de taliban zouden namelijk de reden hebben gevormd voor hun vertrek uit Afghanistan naar Pakistan en zouden bovendien de aanleiding hebben gevormd voor hun beider zelfverkleerde problemen. Bovendien gaf verzoeker meermaals aan dat hij hierover sprak met zijn moeder (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.6, 12-13). Redelijkerwijze kon aldus worden verwacht dat hij zich doorheen deze gesprekken terdege zou hebben geïnformeerd over het verleden van zijn vader. Minstens mocht worden verwacht dat verzoeker en diens broer zich hierover zouden hebben geïnformeerd nadat zij ten gevolge van dit verleden zelf problemen ondervonden. Zoals verzoeker zelf aangeeft in het verzoekschrift, zou dit voor hem namelijk zware gevolgen hebben gehad.

Zo verzoekers broer werkelijk werd benaderd om de taliban te vervoegen en zo verzoeker omwille daarvan daadwerkelijk problemen zou hebben gekend, dan was het voorts geenszins onredelijk om van hem te verwachten dat hij toch enige interesse zou vertonen in de taliban en zich geïnformeerd zou hebben omtrent dermate cruciale informatie inzake de taliban in het algemeen. Dit geldt nog des te meer gelet op de aanwezigheid van de taliban in Afghanistan, onder meer in de provincie waarvan verzoeker afkomstig stelt te zijn, en op het gegeven dat verzoeker ten aanzien van Afghanistan en deze provincie een nood aan internationale bescherming formuleert. Dat hij ten onrechte aangaf dat Osama Bin Laden het hoofd van de taliban was en dat hij niet wist waarom de taliban door de VS werden verdreven van de macht, is dan ook niet verenigbaar met de aangevoerde problemen en nood aan bescherming.

Dat verzoeker wel een aantal andere verklaringen kon afleggen over extremistische groeperingen in de regio, weegt tegen de voormelde, aperte lacunes in zijn verklaringen en zijn kennis geenszins op.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Ten tweede lijkt het ook al te toevallig dat uw broer net de avond dat er een raid op het dorp plaatsvond waarbij ze hem zochten, weg was van huis. Dit is des te markanter aangezien u niet kon aangeven omwille van welke gelegenheid hij elders was die avond, het was gewoon een toevallig bezoek (CGVS p. 18, 19)."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Indien de Pakistaanse autoriteiten werkelijk zo goed geïnformeerd waren als verzoeker doorheen zijn procedure voorhield, wisten dat zijn broer contacten onderhield met talibanleden en de situatie bijgevolg goed opvolgden, is het niet aannemelijk dat zij de woning net zouden binnenvallen op het ogenblik waarop verzoekers broer toevallig bij zijn schoonbroer op bezoek was.

Eveneens treedt de Raad verweerder bij waar deze stelt dat het, gezien het de Pakistaanse autoriteiten duidelijk om verzoekers broer te doen was, gelet op verzoekers jeugdige leeftijd en in acht genomen dat verzoeker niets anders deed dan naar school gaan, niet aannemelijk is dat de Pakistaanse autoriteiten

dermate verregaande en langdurige vervolgingsdaden zouden hebben gesteld ten aanzien van verzoeker. De motieven die dienaangaande in de bestreden beslissing zijn opgenomen zijn pertinent en terecht en luiden als volgt:

“Ten derde lijkt het ook maar weinig waarschijnlijk dat men u zou oppakken en vasthouden onder de omstandigheden die u voorhoudt, louter omwille dat ze uw broer ervan verdacht zouden hebben dat hij eens met enkele talibanleden had staan praten. U verklaart namelijk dat ze u meenamen in de plaats van uw broer, en daarop weken dan wel maandenlang martelden op verschillende plaatsen met verschillende mensen, louter om u bovenstaande zaken te doen toegeven (CGVS p. 18). Hoewel het op zich niet uit te sluiten valt dat de Pakistaanse overheid Afghaanse vluchtelingen onheus zou durven behandelen en voor een periode onterecht opsluiten, maakt u er gewag van dat u wekenlang gemarteld werd en daarna jarenlang vastgehouden werd in een geheime ondergrondse gevangenis met camerabewaking in iedere cel (CGVS p. 18 – 20), een wel heel excessieve claim. Het lijkt maar erg onwaarschijnlijk dat de Pakistaanse inlichtingendiensten zich al die moeite zouden getroosten, gezien de weinig zwaarwichtige aantijgingen en uw eerder geringe profiel – u zou op dat moment amper 15 jaar oud geweest zijn, en tot dat moment niets anders gedaan hebben dan naar school gaan (CGVS p. 11). U werd hier ook op gewezen werd tijdens het onderhoud, waarop u slechts kon beamen dat ze u enkel vragen stelden over uw vader en uw broer (CGVS p. 19). Echter zoals supra werd vastgesteld is uw kennis over uw vaders verleden bij de Taliban quasi onbestaande, iets dat de Pakistaanse inlichtingendiensten zeker geen vijf jaren gekost zou hebben om te achterhalen.”

Verzoeker kan met zijn verwijzing naar algemene informatie over de feiten die zich in de periode 2008-2009 afspeelden in de regio waarin hij verklaarde te verblijven geen afbreuk doen aan het voorgaande. Dat de Pakistaanse autoriteiten op dat ogenblik actief waren in de regio en hard optraden tegen (vermoedelijke) extremisten en militanten, doet namelijk geenszins afbreuk aan de vaststellingen dat het niet aannemelijk is dat zij jarenlang dermate excessieve daden stelden ten aanzien van een minderjarige jongen die nooit iets anders deed dan naar school gaan, die duidelijk zelf geen banden had met de taliban en die klaarblijkelijk geen verdere informatie kon verschaffen over hetgeen de Pakistaanse autoriteiten wensten te weten.

Dient daarenboven te worden vastgesteld dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker, dit in tegenstelling met wat hij laat uitschijnen in het verzoekschrift meermaals en kennelijk tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent zowel de duur als de locatie van zijn voorgehouden opsluiting nadat hij bij de voormelde raid werd meegenomen.

In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, verklaarde verzoeker namelijk dat hij werd opgesloten *“voor ongeveer 6 jaar en een paar maanden”*. Tevens gaf hij aan dat hij werd opgesloten *“in de gevangenis van Tasil, Pakistan”* (administratief dossier, map eerste aanvraag, verklaring DVZ, nr.10).

In het kader van huidig verzoek om internationale bescherming, gaf verzoeker echter aan dat hij werd opgesloten gedurende vijf jaar en zeven maanden. In de vragenlijst gaf hij daarbij aan: *“Ik werd 5j7m vastgehouden in de gevangenis van Banu”* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.1.).

Bij het CGVS stelde verzoeker, in lijn met zijn verklaringen in de vragenlijst doch in strijd met zijn verklaringen gedurende zijn eerste verzoek om internationale bescherming, dat hij werd gedetineerd van oktober 2009 tot mei 2015. Daarbij zou hij eerst voor één nacht naar Tashil zijn gebracht, vervolgens gedurende een week zijn gedetineerd in een legerkamp en nadien zijn overgebracht naar de gevangenis van Banu (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.7, 18).

Verder vertoont zich een kennelijke omissie in verzoekers verklaringen in de vragenlijst. Aldaar gaf verzoeker namelijk nergens aan dat hij, zoals hij bij het CGVS verklaarde, gedurende zijn opsluiting bijna een jaar lang zou zijn mishandeld en gemarteld tot op het punt waarop zijn nagel(s) werd(en) uitgetrokken (*ibid.*, p.18). Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als langdurige en ernstige mishandelingen en folteringen hierin niet zou hebben vermeld.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing omtrent verzoekers voorgehouden opsluiting met recht gemotiveerd als volgt:

“Bovendien missen uw verklaringen over deze jarenlange opsluiting ten vierde elke doorleefdheid. Er is supra al aangestipt dat u de omstandigheden van uw voorgehouden detentie nogal buitensporig voorstelt, maar als daarop verdere vragen gesteld worden naar hoe u de daaropvolgende jaren in de gevangenis doorbracht, komt u niet verder dan te stellen dat u hele dagen gewoon neer lag, vijf jaar lang (CGVS p. 20). Dit kwam omdat u van de bewakers niet met uw celgenoten mocht praten – zodoende wist u dan ook geen enkele naam van hen op te noemen (CGVS p. 20). Dit komt al te zeer over als een weinig overtuigend excuus om niet te veel details over uw voorgehouden opsluiting te moeten geven. (...) U werd er bij herhaling op gewezen dat aan dergelijke verklaring geen geloof gehecht kon worden, maar u volhardde in de boosheid, en wou enkel verdere toelichtingen geven bij de martelingen die u zou hebben ondergaan (CGVS p. 20, 28). Ook een overleg met uw advocaat bracht in deze geen zoden aan de dijk (CGVS p. 28).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Andermaal vergenoegt hij zich ertoe te verwijzen naar het restrictieve karakter van het gevangenisregime. Dit kan echter niet verklaren waarom hij de drie of vier personen waarmee hij vijf jaar lang een cel deelde niet bleek te kennen. Evenmin kan dit verklaren waarom hij niet verder kwam dan aan te geven dat zij vijf jaar lang gewoon alle dagen neerlagen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.20). Ook van een gevangene die in een restrictief regime heeft geleefd, mag worden verwacht dat deze spontanere, doorleefdere en gedetailleerdere verklaringen kan afleggen over zijn jarenlange detentie en het leven in de gevangenis.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Ten vijfde zijn ook uw daaropvolgende verklaringen over uw rekrutering door de ISI maar weinig serieus te nemen. U stelt dat u na een opsluiting van meer dan vijf jaar op een dag plots benaderd werd door een man die naar u aan het roepen was dat u uw leven vergooide in de gevangenis, en u de kans gaf om de gevangenis te verlaten als u voor hem zou werken (CGVS p. 15). Primo volgt dat als uw opsluiting niet geloofwaardig is, uw rekrutering vanuit deze opsluiting dat ook niet is. Secundo is het ook maar de vraag waarom, als het zoals u zelf zegt de bedoeling van de gevangenschap om u vatbaar voor rekrutering te maken, men toch nog vijf jaar lang wachtte met die rekrutering. Hierop kan u enkel antwoorden dat het uw lot was dat ze u toen pas aanspraken (CGVS p. 16).”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. De Raad treedt verweerder bij waar deze oordeelt dat het, indien het de bedoeling van de autoriteiten was om verzoeker als spion te rekruteren, niet geloofwaardig is dat zij dit zouden trachten te bewerkstelligen door hem eerst een jaar lang te martelen en daarna nog jarenlang op te sluiten in de gevangenis.

Verzoeker legde daarenboven frappant tegenstrijdige verklaringen af over de activiteiten die hij voor de ISI diende uit te voeren.

Tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming, ontkende verzoeker namelijk expliciet en in niet mis te verstane bewoordingen dat hij na 2009 nog terugkeerde naar Afghanistan (administratief dossier, map eerste aanvraag, verklaring DVZ, nr.10).

Gedurende voorliggende procedure, beweerde verzoeker echter dat hij in het kader van zijn activiteiten voor de ISI om een taskara werd gestuurd, dat hij deze taskara in Rodat in Afghanistan ging halen in 2015 en dat hij terugkeerde naar Pakistan. Vervolgens zou hij, nadat hij zijn zieke moeder naar de dokter bracht, opnieuw naar zijn dorp in Rodat in Afghanistan zijn gestuurd en aldaar twintig dagen voor de ISI hebben gewerkt (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.16, 21; vragenlijst, nr.3.5.).

Eveneens wordt omtrent verzoekers beweerde activiteiten voor de ISI in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Ten zesde zijn uw verklaringen over uw tijd als spion ook eerder pover. U stelt primo dat u eerst tijdlang in de Jambazaar moest rondhangen om anti-overheidssentiment van willekeurige voorbijgangers op te sporen (CGVS p. 21). Het is maar twijfelachtig dat de overheid op die manier opposanten zou opsporen; wat willekeurige passanten in de bazaar denken is van geen tel zo lang het niet gaat om prominenten, of mensen met invloed binnen de gemeenschap. Secundo zou u daarna naar Afghanistan gestuurd zijn, waar u in Rodat dreigbrieven uitdeelde en dan naar de reactie van de mensen peilde de dag nadien (CGVS p. 21, 22). Wederom valt dit maar moeilijk te geloven. Het is om te beginnen al vreemd dat men iemand die nagenoeg zijn hele leven in Pakistan woonde naar een plaats zou sturen die hem eigenlijk totaal vreemd is, en waar hij dan ook zou opvallen als vreemdeling, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 22). Bovendien lijkt het ook niet meteen een effectief gebruik van middelen om iemand van Pakistan naar Afghanistan te sturen voor een dergelijke bescheiden missie. Tertio slaagde u er daarop trouwens ook in om op eerder eenvoudige wijze te ontsnappen; u ging naar huis met toelating

van uw baas, contacteerde een smokkelaar, en nam de wijk (CGVS p. 22). Voor iemand die eigenlijk onder dwang gerekruteerd was werd u dan wel heel veel vrijheid gelaten.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat de Pakistaanse overheid zijn spionnen dusdanig willekeurig zou inzetten en deze op een bazaar zou laten postvatten om anti-overheidssentiment van toevallige passanten op te speuren, is niet plausibel.

Dat er in die periode veel Afghanen terugkeerden naar Afghanistan, kan verder niet verklaren waarom de Pakistaanse autoriteiten ervoor zouden opteren om iemand die volledig vreemd met de regio was op een dergelijke manier in te schakelen in Rodat. Verder treedt de Raad verweerder bij waar deze opmerkt dat het geen effectief gebruik van middelen lijkt om iemand met een dermate beperkte missie naar het buitenland te sturen.

De motieven omtrent zijn wel erg grote mate van vrijheid en zijn bijzonder gemakkelijke ontsnapping, die niet verenigbaar zijn met zijn beweerde gedwongen rekrutering, laat verzoeker ongemoeid.

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat verzoeker, wanneer hij hierover werd ondervraagd, nagenoeg niets bleek te weten over zijn zelfverklaarde land en regio van herkomst (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.24-25). Ook dit vormt een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen en voor de ernst en de oprechtheid van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Het is namelijk niet ernstig om enerzijds voor te houden ten aanzien van Afghanistan een nood aan internationale bescherming te hebben en anderzijds nagenoeg niets over dit land te kunnen vertellen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker ten berde gebrachte asielaanvraag. Derhalve kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn jarenlange detentie in het kader van dit aanvraag en dient te worden besloten dat verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke herkomst, verblijfplaats(en), profiel, activiteiten, achtergrond, situatie en problemen.

De door verzoeker bijgebrachte documenten, zoals bij het verzoekschrift en de aanvullende nota gevoegd – waarvan enkele originelen ter terechtzitting worden neergelegd – en zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, zijn niet van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Uit de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier blijkt dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten zoals de door verzoeker neergelegde stukken en dat dergelijke documenten daardoor zowel binnen als buiten Afghanistan eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. *Idem dito* voor documenten uit Pakistan (administratief dossier, document 14, map landeninformatie, delen 3 en 5). De bewijswaarde van de neergelegde documenten wordt door deze informatie ernstig gerelativeerd. Bovendien kunnen dergelijke documenten geenszins volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te herstellen. Aan zulke stukken kan hoogstens een ondersteunende bewijswaarde worden toegekend, met name het vermogen om intrinsiek geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter niet volstaan om, in weerwil van de hoger gedane vaststellingen, alsnog te besluiten dat aan verzoekers verklaringen geloof zou kunnen of moeten worden gehecht. In dit kader kan overigens worden benadrukt dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker omtrent het verkrijgen van zijn eigen taskara tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Ook dit werpt een smet op de bewijswaarde van zowel deze taskara als de overige, neergelegde documenten.

Betreffende de verklaring op eer met betrekking tot het verblijf in Pakistan wijst de Raad er bovendien nog op dat dit enkel handelt over een verblijf tot 13 januari 2010 in Landi Kotal, Khyber Agency, dat verwerende partij een verblijf in het verleden in Pakistan op zich niet betwist en dat verwerende partij wel in het ongewisse verkeert over de werkelijke verblijfplaatsen van verzoeker gedurende zijn jarenlange voorgehouden opsluiting.

De e-mails die verzoekers advocaat overmaakte aan het CGVS en die opnieuw, doch zonder verdere duiding, bij het verzoekschrift worden gevoegd, bevatten verder geen gegevens die aan hetgeen voorafgaat afbreuk zouden kunnen doen.

Dat aan verzoekers broer in 2010 de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, kan evenmin een ander licht werpen op de voorgaande vaststellingen. Dient immers te worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de

feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Verzoeker heeft aldus op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven en zoals aangegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker weigert gelet op de voormelde vaststellingen moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke herkomst, verblijfplaats(en), profiel, activiteiten, achtergrond, situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is zijn verwijzing naar de situatie in zijn zelfverklaarde land en regio van herkomst (onder meer de veiligheidssituatie aldaar en de situatie voor personen die vanuit het buitenland terugkeren) verder niet dienstig en kan hij hiermee geenszins volstaan om in zijner hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

3.6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoeker moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op zijn werkelijke herkomst, verblijfplaats(en), profiel, activiteiten, achtergrond, situatie en problemen. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over verzoekers reële profiel en activiteiten, problemen en situatie en over de vraag of verzoeker, gelet op deze elementen, al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijner hoofde niet voorhanden is.

3.8. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT